

[Wihjelm]

have reelle udgifter for at få sin ret efter loven.

Men der er jo masser af andre områder, hvor det er betydelig mere grelt end her. Må jeg bare nævne den for nylig afsluttede sag, hvor en kunstner i Århus vandt sin sag – eller rettere: de, der havde rejst den, slagterierne, tabte deres sag – og hvor han ikke desto mindre blev ikendt sagsomkostninger på 40.000 kr.

Det er altså ikke noget specielt for disse skattesager, men jeg vil godt sige, at det faktisk anfægter os, at folk kan komme i den situation, at for overhovedet at få den ret, de har efter loven, skal det koste dem en masse penge. Det er ikke noget specielt her. Skal det ordnes, skal det ordnes på en anden vis, og det synes jeg skatteministeren var inde på. På dette begrænsede område kan vi være enige med ham, men det gælder altså langt mere generelt.

Forslagsstillerne refererer til ombudsmanden. Det, ombudsmanden kritiserer, er, at de nugældende regler er gennemført rent administrativt. Det mener jeg forslagsstillerne faktisk klarer for os, og det vil jeg da gerne takke dem for. Når dette forslag kommer til afstemning og bliver afvist herinde, så er det også en slags lovgivning, og så er det lovgrundlag klarer. På denne indirekte lovgivningsmåde er dette problem, når vi når så langt, altså til tredje behandling, afklaret. Så står ombudsmandens kritik af den administrative afgørelse ikke længere. Så er det salen her, der har afgjort det. Det vil jeg godt takke hr. Anders Poulsen for.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg er da enig i, at problemet har et videre omfang end netop det, der er omhandlet i lovforslaget, men på trods af dette mener jeg da, det er rimeligt, at vi tager fat på dette område. Vi mener, at princippet er rigtigt. Det kan ikke være meningen, at den enkelte borger i samfundet skal betale store beløb for at få sin ret eller for at få gjort den uret god igen, som det offentlige har udsat ham for. Det kan ikke være meningen, hverken i skattesager eller i andre sager.

Dog må vi sige, at en godtgørelse måske var mere rimelig end et fradrag, som hr. Bernhard Baunsgaard også var inde på. I grunden burde vi yde borgeren fuld godtgø-

relse for de tab, han har lidt ved at føre en sag mod det offentlige, som har behandlet ham forkert efter de love, som det offentlige selv har vedtaget.

Vi kan opremse en masse sager. Jeg har haft det inde på nærmeste hold i forbindelse med en afgørelse vedrørende en frigørelsesafgift, som var helt hen i vejret, men hvor vedkommende alligevel måtte betale 10.000 kr. til advokatbistand for at få sin ret – en ret, som en almindelig lægmand syntes han skulle have haft uden at føre nogen som helst proces imod det offentlige. Sådan er der en masse sager.

Hvis det var sådan, at man fik en godtgørelse i de tilfælde, hvor man får ret – ikke i alle tilfælde, det mener vi ikke er rimeligt, men i de tilfælde, hvor man får ret – så tror jeg, der blev færre af den slags sager. Så ville man nok blive mere omhyggelig med at pålægge borgerne noget, som man ikke er helt sikker på er i overensstemmelse med den gældende lovgivning.

Jeg må selvfølgelig sige ligesom CD, at vi har jo indgået et økonomisk forlig; alt koster jo penge, og det her koster også penge. Man kan så diskutere, hvor meget dette eventuelt, selv om det gælder for indkomster i året 1981, vil berøre forliget. Kun i begrænset omfang i al fald. På den anden side tror jeg nok, skatteministeren også på dette område skulle være at få i tale, selv om han hidtil har afvist det, for jeg tror nu ikke, skatteministeren er uvidende om, at det mange gange forekommer den almindelige borger særdeles urimeligt, den måde, vi behandler borgerne på med hensyn til godtgørelse af udgifter til advokatbistand m.v.

Kan man ikke få gennemført en godtgørelsesordning, kan man selvfølgelig bruge fradragsretten. Man kan selvfølgelig begynde fra den anden ende af – i stedet for den ende, som hr. Bernhard Baunsgaard begynder fra. Det er altså en udgift for borgeren, og det vil altså sige, at den store indkomst skal tjene 200 kr. mere for at få betalt f. eks. 50 kr., medens den lille indkomst kan nøjes med at tjene 90 kr. mere for at få betalt de 50 kr. Hvis man så begynder at give et fradrag, vil det første selvfølgelig opveje det sidste, og så bliver det sådan set fifty-fifty. I det tilfælde, hvor man ingen godtgørelse får, er det da givet, at hvis man skal opretholde den samme forbrugsmulighed og nu får på-